

Tot és ara i res

Joan Vinyoli

Des del talús

Està molt bé que facis
volar un estel i que li donis
corda molt llarga fins a perdre'l
de vista, lluny, si n'ets capaç. És com si tu
també volessis i, generalment,
antics records ajuden
a fer-ho i se't revelen amples
espais de temps, ressaques, plenamars
de sentiment, les mines de Falun,
on algun dia vam baixar enfollits,
potser un moment tan sols i l'oblidarem.

La vida, qui la viu? No un jaç
banal, no boques de diner,
sinó robins en la quieta
palma indefensa d'una mà capaç
de retenir-los i meravellar-se'n;
o bé el matí rosat d'una parida
calmada ja, o els ulls encara nets
d'un nen, o un plor secret.

La vida, qui la viu? No veus
la immensa quantitat de sofriment
transmesa d'un a l'altre com en dur
treball fet en cadena amb implacable
tenacitat, i que s'ignora?

Està molt bé que facis
volar un estel,
però de sobte —pensa-hi però arrisca't—
es trencaran les canyes, s'esquinçarà la tela,
cruixint, i tu cauràs damunt la sorra,
des del talús,
mirant les ones grises, altes, batre
damunt la platja i se't faran humits
els ossos i la mort no et serà estranya.